

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 420/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 06 marca 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 26/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu, czas popełnienia przestępstwa oraz warunki osobiste oskarżonego, nie uzasadniają	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>warunkowego umorzenia postępowania, podczas gdy strona przedmiotowa, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również motywacja sprawcy, przemawiają za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu A. F. spotkały się z pełną akceptacją Sądu Okręgowego. Analiza wszystkich okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, że nie można przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego był nieznaczący.</p> <p>Społeczna szkodliwość (art. 115 § 2 k.k.) jest to cecha czynu, wyrażająca się w tym, że</p>				

jest on „szkodzący komuś”, konkretnej osobie lub szerszej społeczności.

Społeczna szkodliwość może występować w różnym stopniu, może być ona wysoka, znaczna, nieznaczna, niekiedy znikoma.

Warunkiem odpowiedzialności karnej jest, aby czyn charakteryzował się szkodliwością społeczną więcej niż znikomą. Czyn, którego społeczna szkodliwość jest znikoma nie stanowi przestępstwa.

Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości Sąd bierze pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość), rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez

sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie - czyn wypływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość).

Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu

właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że

oskarżony swoim zachowaniem naruszył podstawowe dobra chronione przez przepisy prawa, a mianowicie życie i zdrowie innych osób poruszając się w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym.

Decyzję o popełnieniu przestępstwa podjął świadomie, zdając sobie sprawę z możliwych konsekwencji swojego czynu (ale zapewne licząc uniknięcia odpowiedzialności karnej - w istocie gdyby nie kolizja drogowa do której doprowadził sztuka ta by mu się udała). Niewątpliwie był również świadomy bezprawności swojego czynu, albowiem bezpośrednio po spowodowaniu kolizji drogowej odjechał z miejsca zdarzenia. Słusznie zatem nie przekonała Sądu Rejonowego argumentacja, że oskarżony - z uwagi na duże natężenie ruchu na drodze - nie miał możliwości zatrzymania się po kolizji na poboczu.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym bowiem jest, iż oskarżony, swym postępowaniem, polegającym na poruszaniu się po drodze publicznej w godzinach wieczornych w dniu 01 stycznia 2019 roku około godziny 18:00 samochodem osobowym w stanie znacznej nietrzeźwości (0,60 mg/l, 0,58 mg/l, 0,50 mg/l, 0,44 mg/l i 0,40 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), świadomie (alkohol w ilości 0,5 litra wódki – jak podał w czasie badania – spożył w nocy z 31.12.2018 r.-01.01.2019 r. w godzinach 23:00-04:00) naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mianowicie wymóg trzeźwości oraz godził w dobro prawne, jakim jest życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego. Kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości zawsze jest niebezpieczne. Oznacza to, że

organ orzekający nie musi wykazać, iż zachowanie sprawcy spowodowało zagrożenie, a nawet udowodnienie przez oskarżonego, że w konkretnej sytuacji zagrożenie nie powstało i powstać nie mogło jest bezskuteczne i z odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. nie zwalnia. Oceniając czyn oskarżonego kategorycznie trzeba stwierdzić, że cechuje go wysoki stopień społecznej szkodliwości, a tym samym, przestępstwo jego nie zasługuje na łagodniejsze traktowanie. W tym miejscu, podkreślić bowiem trzeba, że Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił fakt, iż stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzone u oskarżonego w chwili zatrzymania w godzinach wieczornych (w Nowy Rok), gdy natężenie ruchu drogowego rzeczywiście nie jest tak duże, ale znacznie przekraczało próg ustawowy decydujący o zakwalifikowaniu

czynu sprawcy prowadzącego pojazd po spożyciu alkoholu, jako przestępstwo, a nie wykroczenie. Faktem też jest, iż w stadium przygotowawczym postępowania oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, ale przekonywał, że sądził jakoby był trzeźwy i nie przypuszczał, iż znajduje się pod wpływem alkoholu. Niemniej jednak już na etapie ewoluowały i oskarżony przyznawał się jedynie przyczynienia się do kolizji drogowej próbując wykazać, jakoby w jej trakcie nie był pod wpływem alkoholu. Tym samym, w ocenie sądu odwoławczego, nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia i nie ma żadnych logicznych argumentów przemawiających za eksponowaniem (przez skarżącego) faktu bycia osobą dojrzałą, wdowcem, emerytem, schorowaną, posiadającą ustabilizowaną sytuację życiową, czy

też incydentalności
zdarzenia
(jednorazowego
wybryku), jako
przemawiającego za
możliwością
zastosowania w
stosunku do
oskarżonego
dobrodziejstwa
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego.

Bowiem, w
przypadku
oskarżonego należy
mieć na względzie
takie okoliczności
jak fakt, iż
jakkolwiek
oskarżony poruszał
się pojazdem
mechanicznym w
godzinach późno
popołudniowych,
niemniej jednak nie
został zatrzymany
w trakcie rutynowej
kontroli, lecz na
skutek kolizji
drogowej –
uderzenie pojazdem
w inny pojazd jadący
ulicą (...) w T. na
szkodę H. G., a
dodatkowo odjechał
z miejsca zdarzenia.
Oczywiście w polu
widzenia pozostaje
także fakt, iż nie był
wcześniej karany (co
należy rozpatrywać
w aspekcie wieku
oskarżonego – 67
lat). W tym
miejscu, zaznaczyć
należy, iż oskarżony
rzeczywiście

spożywał alkohol przed zatrzymaniem - jak twierdził w Noc Sylwestrową i postąpił wysoce nagannie, decydując się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości bez żadnego racjonalnego powodu (na żadne takowe nie wskazywał oskarżony, a przecież, gdyby takie zaistniały to z pewnością by je podnosił). Oczywiście twierdził, jakoby nie sądził, iż jeszcze jest pod wpływem alkoholu, czemu przeczą okoliczności jego zatrzymania i pokrętne wyjaśnienia odnośnie ilości i czasu spożycia alkoholu. W kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu, są znaczne, brak podstaw do warunkowego umorzenia

postępowanie
karnego w stosunku
do oskarżonego A.
F..

W konsekwencji
powyższego, Sąd
Odwoławczy nie
zgodził się z
argumentami
przytoczonymi przez
obrońcę
oskarżonego dla
poparcia
stanowiska, że
przypisany
oskarżonemu czyn
cehuje nieznaczny
stopień społecznej
szkodliwości i w
związku z tym,
należy zastosować
wobec oskarżonego
dobrodziejstwo
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego.

Zdaniem sądu
odwoławczego,
wszystkie
wymienione powyżej
argumenty
prowadzą do
konkluzji, że
oskarżony nie
zasługuje na
warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego.

Jednocześnie
zdaniem sądu
odwoławczego
orzeczona kara
pozbawienia
wolności o
charakterze
wolnościowym na

<p>poziomie 6 miesięcy oraz środki karne są sprawiedliwe i nie cechuje je zbytnia surowość.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego A. F. na okres próby 2 lat, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku z uwzględnieniem okresu zatrzymanego prawa jazdy od dnia 01 stycznia 2019 roku, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Okoliczności wskazane powyżej wykluczają możliwość wydania</p>		

decyzji warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego A. F..	o			
3.2.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary i środka karnego, przejawiającej się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności i ustalenia okresu próby na dwa lata, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 złotych, a tym samym niezastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania określonego w art. 66 k.k., podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, oskarżony nie był uprzednio karany, a jego właściwości i warunku osobiste oraz dotychczasowy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zatem zostały spełnione wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym</p>				

uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga

wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Zdaniem Sądu odwoławczego sposób życia oskarżonego przed

popelnieniem
przestępstwa oraz
jego właściwości i
warunki osobiste,
a nade wszystko
okoliczności
przestępstwa (które
zostały przez Sąd
I instancji w
sposób właściwy
wyeksponowane),
stanowią pozytywną
prognozę na
przyszłość, i
pozwalają
przypuszczać, że
kara w formie i
rozmiarze
ustalonym przez
Sąd merytoryczny
zapewni, iż
oskarżony będzie
przestrzegał
porządku prawnego
i nie wejdzie
ponownie w konflikt
z prawem.
Podkreślić należy,
iż w ocenie
sądu odwoławczego,
występek
oskarżonego
zasługuje na
szczególne
potępienie i
dyskwalifikuje
możliwość
zastosowania
względem niego
dobrodziejstwa
instytucji
warunkowego
umorzenie
postępowania
karnego. Mając na
uwadze poziom
alkoholu w
organizmie
oskarżonego
przekraczający

ponad dwukrotnie
próg trzeźwości
opisany w art. 115
§ 16 k.k., jak
również okoliczności
(w tym czas i
miejsce) popełnienia
zarzucanego mu
czynu, uzasadnione
jest twierdzenie,
iż stwarzał on
zagrożenie dla
bezpieczeństwa
ruchu drogowego
(które w tym
konkretnym
przypadku się
zmaterializowało) i
przemawia to
również za
czasowym
pozbawieniem go
uprawnień do
kierowania
pojazdami
mechanicznymi.
Podkreślić w tym
miejscu należy,
że poruszanie się
pojazdami
mechanicznymi, ale
też innymi
pojazdami pod
wpływem alkoholu
stwarza realne
niebezpieczeństwo
dla innych
użytkowników dróg,
albowiem osoba
jadąca pojazdem w
stanie nietrzeźwości
ma ograniczoną
możliwość
postrzegania oraz
ograniczoną
zdolność reagowania
na zmieniającą się w
sposób dynamiczny
sytuację na drodze,
wzrasta zatem

ryzyko
nieprzewidzianych
zachowań
kierującego.

Zważywszy na
powyższe, oraz w
aspekcie faktu, iż
oskarżony nie był
dotychczas karany,
zasadnym jest
pozbawienie
oskarżonego
uprawnień do
kierowania
pojazdami
mechanicznymi na
okres 3 lat. W ocenie
sądu odwoławczego
czyn popełniony
przez oskarżonego
w dniu 01 stycznia
2019 roku miał
co prawda w
jego życiu charakter
incydentalny, lecz
stopień jego
zawinienia i stopień
jego społecznej
szkodliwości,
wskazywał, iż
zasadnym było i
tak też rozstrzygnął
Sąd I instancji
pozbawienia go
prawa jazdy na okres
3 lat, z zaliczeniem
okresu zatrzymania
prawa jazdy od dnia
01 stycznia 2019
roku.

Ponadto,
prawidłowo ze
względów
wychowawczych Sąd
Rejonowy orzekł
w stosunku do
oskarżonego środek
karny w postaci
świadczenia

pieniężnego w kwocie 5.000 złotych, które zasądził na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W tym miejscu podkreślić należy, iż oskarżony jest emerytem i otrzymuje świadczenie emerytalne w wysokości 2.000 złotych miesięcznie, jest wdowcem i nie ma nikogo na utrzymaniu. W tym stanie rzeczy, w ocenie sądu odwoławczego obciążenie go świadczeniem pieniężnym w powyższej kwocie, oraz obowiązkiem uiszczenia opłaty w wysokości 200 złotych oraz wydatków poniesionych w sprawie w kwocie 1354,97 złotych, będzie istotną (ale nie nadmierną) dolegliwością na gruncie analizowanej sprawy. Tym bardziej, że istnieje możliwość rozłożenia w/w należności na raty.

Wniosek

<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego A. F. na okres próby 2 lat, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku z uwzględnieniem okresu zatrzymanego prawa jazdy od dnia 01 stycznia 2019 roku, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1,500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Okoliczności wskazane powyżej w punktach 3.1 i 3.2 wykluczają możliwość wydania decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego A. F..</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy oskarżonego A. F. bezzasadna.</p> <p>Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób</p>		

wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, odnośnie oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia zawinienia, jak i w konsekwencji orzeczonej kary zasadniczej i środków karnych.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. **Uchylenie wyroku sądu**

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>W oparciu o przepisy art. 636 §1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego A. F. kwotę 120 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa. Oskarżony jest wdowcem, ma świadczenie emerytalne w</p>	

wysokości 2.000 złotych (a zatem ma stały dochód), nie ma nikogo na utrzymaniu, a zatem winien i ma ku temu możliwość, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym. Obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego (przy uwzględnieniu konieczności uiszczenia kosztów sądowych za pierwszą instancję oraz obowiązku zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych) będą współmierne do wagi czynu przypisanego oskarżonemu i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości majątkowych. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków

	w wysokości 20 złotych oraz od opłaty w kwocie 120 złotych. Tym samym, oskarżony winien i ma ku temu możliwość, ponieść należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem odwoławczym.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca z wyboru oskarżonego A. F..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 06 marca 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 26/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana